

ΑΠΑΤΗΛΕΣ ΣΚΙΕΣ

(Έκλογή)

ΓΙΑΝΝΗ ΤΡΙΚΚΗ

1

Ἐκ τῆς ὑψηλῆς φαντασίας μου, κυττάζω μὲ σεβασμὸ καὶ δέος τὸν ὄφαλό τῆς γῆς.

Ἦ, ἀπὸ κεῖ πῶς, σὰν ἀπὸ κρατῆρα, ξεπήδησε ἡ ἀνθρωποπλημμύρα!

Καὶ πῶς, σὰν ἀπὸ πίδακα, ἀνάβλυσε τὸ αἷμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν γενεῶν!

Τί πολιτισμοί, τί ἱστορία, τί θρύλοι, τί μνημεῖα!

Καὶ πόσα ἐρείπια!

Θαμμένα μέσα στὴ στάχτη τῶν αἰῶνων.

2

Ὅταν ἐρευνῶ, ἔρχεται στιγμὴ, ποῦ δὲν πιστεύω τίποτα.

Ὅλα ζοῦν καὶ ὕστερα φεύγουν.

Γίνονται ἀπατηλὲς μορφές, ποῦ χάνονται στὰ βάθη τῶν αἰῶνων.

Καὶ μένουν τ' ἄστατα σύμβολα.

Στὶς θύελλες τῶν χρόνων πέφτουν κι' αὐτά, ἀδύναμα νὰ νὰ σταθοῦν πάνω σὲ ψεύτικα βάθρα.

3

Ζητῶ νὰ θέσω τὴ ζωὴ μου σὲ τόπο καὶ σὲ χρόνο.

Μὰ ὅποιον χῶρο κι' ἂν ζητήσω, εἶναι ἄστατο σημεῖο.

Μπρὸς στὰ μάτια μου ὅλα περνοῦν καὶ φεύγουν.

Τὰ σύννεφα τρέχουν ὅπως καὶ ὁ ἥλιος.

Κι ἐγὼ στὴ γῆ περπατῶ καὶ γυρίζω κύκλους,

ὅπως ὁ δείκτης τῆς ὥρας.

Φεύγει καὶ ὁ καπνὸς τῆς φωτιᾶς.

Φεύγουν οἱ ἀγάπες καὶ τὰ ὄνειρα.

4

Ματαιοπονῶ ποῦ ἐρευνῶ νὰ βρῶ τὸ πνεῦμα μέσα στὴν ὕλη.

Καὶ θωρῶ τὸ σῶμα, ποῦναι πλάσμα ζωῆς, νὰ ἰδῶ

πῶς φωτίζει ἐντὸς τὸ φῶς τῆς ψυχῆς.

Καὶ πιστεύω πῶς βλέπω μιὰ λάμψη, λευκὴ στὰ ὀστέα,

πορφυρὴ μέσ' στὸ αἷμα καὶ ὠχρῆ, σὰν τέφρα φαῖα,

στὴν οὐσία τοῦ νοῦ.

Θωρῶ καὶ τὸ πτῶμα, ποῦναι φάσμα θανάτου.

Καὶ ξεσχίζω τὶς σάρκες μ' αἰχμὴ μαχαιριοῦ, θρυμματίζω σκελετὸ καὶ κρανίον μὲ σφυρὶ ἀτσαλιοῦ.

Ἄναζητῶ, μὰ δὲν βρίσκω ἐντὸς μήτε χλωμάδα

φωτὸς στὸ τόσο σκοτάδι τοῦ Ἄδη.

τοὺς μὲν Ῥωμαίους ἐκ τῆς στρατιᾶς τοῦ Πομπηίου ὅσοι ἠθέλησαν νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὰς ἐστίας των, ἐπιμελεία του ἐπέτρεψε τὴν ἐπιστροφήν, ὅσους δὲ ἐδήλωσαν προσχώρησιν εἰς αὐτόν, τοὺς ἐδέχθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ στρατιᾷ τοῦ Πομπηίου ὑπῆρχον καὶ Ἕλληνες, μεθ' ὧν Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, τοὺς μὲν Θεσσαλοὺς ἐλευθέρους ἄφησεν, ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸ Θεσσαλικὸν ἔθνος εἰς τὴν χώραν, τοῦ ὁποίου κατήγαγε τόσον περιφανῆ νίκην, τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐκλιπαροῦντας (κατὰ Ἀππιανόν) συγγνώμην, ἐπικαλουμένους τὸ κλέος καὶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων των, ἄφησεν ἐλευθέρους εἰπὼν: «Ποσάκις ὑμᾶς ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀπολλυμένους, ἡ δόξα τῶν προγόνων περιώσει;». Ἄφ' οὗ δὲ οὕτω τὰ πάντα ἐτακτοποίησεν, αὐθημερὸν εἰς Λάρισαν ἀφίκετο. «Hac adhibita diligentia ex castris sibi legionis..., eodemquo die Larisam pervenit» (LXXXVIII 83 τελευταῖον ἐδάφιον), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ἀππιανόν, ὅστις ἀντιθέτως πρὸς τὸν Καίσαρα γράφει: «...Ὁ Καίσαρ μετὰ τὴν νίκην, ἀφ' οὗ διέτριψε δύο ἡμέρας εἰς Φάρσαλα, ἀναλαβὼν τὸν στρατόν του ἐκ τῆς μάχης, τὴν τρίτην ἡμέραν ἐξήλαυεν εἰς Λάρισαν.»

Πάντων τῶν ἀνωτέρω δοθέντων «Ἡ μάχη τῆς Θεσσαλίας», ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ ἴδιος ὁ Καίσαρ, δὲν ἔλαβε χώραν παρὰ τὰ Φάρσαλα ὅπου τὴν τοποθετεῖ ὁ Ἀππιανός, ἀλλὰ παρὰ τὴν Μητρόπολιν Καρδίτσης ὅπου τὴν τοποθετεῖ ὁ ἐργάτης καὶ θριαμβευτὴς αὐτῆς Ἰούλιος Καίσαρ διὰ τῶν περιφῆμων Ἀπομνημονευμάτων του «Commentarii de bello civili».

ΚΙΑΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

ΦΑΝΙ ΜΙΡΑΝΑ

Ἄντάμα μὲ τὴν ἀνοιξὴ τῆς φύσης ἀνοιξὴ ἄλλη βαθύτατά μου ἀνθοβολεῖ περίλαμπρη, γερή.

Ἐκστατικὸς στὴ μουσικὴ στιγμὴ τὴν ἱερὴ μαζεύω τὰ λουλούδια τῆς στής νιότης τὸ ἀνθογυάλι.

Μὲς στὴν καρδιά μου ἐφώλιασε καινούργια ἀγάπη πάλι καὶ ἡ ψυχὴ γονατισμένη ἀνιστορεῖ τὰ ὅσα τῆς ἀφήσανε καὶ χρόνια καὶ καιροὶ ἀπ' τὶς ἀγάπες στής ζωῆς στὸ μαῦρο περιγιάλι.

Ριζοβολεῖ στὰ στήθη μου καὶ περισσὰ ἀναπάλλει νέος ἔρωτας ποῦ ἐφύτρεψε κάποια στιγμὴ ἰσκιερῆ. Μά,—ἀλλοίμονό μου—, ἂν κατιτὶς τὸ ἐμβατήριον ψάλλει,

τὸ ἐρωτικὸ μου, ἡ πονετὴ ψυχὴ μου πιά ψυχρὴ μοῦ λέγει κρυφά, πῶς μοναχὴ μου ἀγάπη, μόνο ὀπάλι θάνατι πάντα στὴ ζήση μου ἢ θλίψη μου ἢ ἀδρῆ.

